



Царьтъ щомъ го видѣ, зарадва се. Иванчо бѣше строенъ и хубавецъ.

Царьтъ повика царицата и дъщеря си. Още отъ вратата дъщеря му завика:

— Татко, татко, какви сж тия чудеса вънъ на полето? Кой вълшебникъ направи всичко това въ една нощъ?

(Следва въ пета книжка)

Александъръ Спасовъ



П И С М О

Письмце ще си напиша
Азъ на онзи дѣдко, де
Всѣка зима слиза тихо,
Отъ високото небе.

Дето лекичко минава
Край заспалитѣ деца
И на всичкитѣ оставя,
Чудни хубави нѣща.

Ще му пиша, нека прати
Той на кака новъ сукманъ
И забрадка за косата,
Отъ пендари скжпъ герданъ

И на бате да остави
Топла, шарена аба,
Голѣмъ калпакъ и вѣвъ него
Златна, новичка парѣ.

А за мене си не искамъ
Ни абичка, ни сукманъ,
Ни калпаче, ни забрадка,
Нито хубавъ скжпъ герданъ.

Искамъ само, като мине
Покрай нашата врата,
Вжтре тихичко да влѣзе,
Да пошушне салъ това:

„Нека растне, да порастне
И да стане най-юнакъ,
Никой вече да не смѣ
Да му дума—завързакъ“.

Людмилъ Ст. Дриновъ